

Nefisteki "ene"nin yırtılıp "hüve"nin gösterilmesini misallerle açıklar mısınız?

"Nefis" kelimesi, bedendeki bütün organları ve ruhtaki bütün latifeleri ve duyguları birlikte ifade eder. İnsan, "**Benim elim.**" derken de "**Benim aklım.**" derken de bu maddi ve manevi sermayelerini kendine mal ederek konuşmaktadır.

Şu var ki, bunları ilahi birer emanet bilerek konuşmakla, onların hakiki malikini hiç hatıra getirmeden konuşmak birbirinden çok farklıdır.

İşte, "**Eneyi yırt.**" ifadesi, "*Bunları kendi malın zannetme ve kendini kendine malik sanma!..*" demektir.

"**Hüveyi göster.**" ise, "*Bütün bunları Allah'ın birer ihsanı, onun esmasının ve sıfatlarının birer tecellisi olarak bil!..*" manasındadır.

Mesela, [Mesnevi-i Nuriye](#)'de geçen, "**Ben kendime malik değilim. Ancak malikim kâinatın malikidir.**" cümlelerinden birincisinde **ene** yırtılmakta, ikincisinde ise **hüve** gösterilmektedir.

Gözünden ve kulağından, kendi malı gibi bahsetmek "**ene**"yi ifade ederken, bunları Allah'ın **Basîr** ve **Semi**' isimlerinin birer tecellisi olarak bilmek "**hüve**"yi gösterir. Nurlarda bu konunun çok misalleri vardır. Mesela:

"Şimdi, ey nefis! Birkaç Söz'de kati ispat etmişiz ki; asıl mahiyetin kusur, naks, fakr, aczden yoğrulmuştur ki; zulmet, karanlığın derecesi nisbetinde nurun parlaklığını gösterdiği gibi, zıddiyet itibariyle sen, onlarla Fâtır-ı Zülcelâl'in kemal, cemal, kudret ve rahmetine ayinedarlık ediyorsun."(1)

İnsanın kendisini kusursuz, noksansız, güçlü ve kuvvetli olarak vehmetmesi "**ene**"nin göstergesidir. Asıl mahiyetinin "**kusur, naks, fakr, aczden yoğrulmuş**" olduğunu bilmesiyle "**ene**" yırtılır. Bunlarla, "**Fâtır-ı Zülcelâl'in kemal, cemal, kudret ve rahmetine ayinedarlık**" ettiğini bilmesiyle de "**hüve**"yi göstermiş olur.

1) bk. [Sözler, Yirmi Dördüncü Söz, Beşinci Dal.](#)